

Поезія

Едгар По, “Сон”

я в темряві нічних видінь
бачу радість вже минувшу
та з примарних володінь
прокидатись знову мушу

ох! чим же це не сон тому,
хто іде немов сновиди,
бо довкола постають йому
спогадів бажані красвиди?

цей сон сакральніший за все
бо поки світ лиш докоряв,
він світлом ніжним огорнув мене
мій дух самотній наставляв

хоч світло це удалині тремтить
вночі посеред бурі
хіба ж щось інше у цю мить
таким яскравим буде?

In visions of the dark night
I have dreamed of joy departed—
But a waking dream of life and light
Hath left me broken-hearted.

Ah! what is not a dream by day
To him whose eyes are cast
On things around him with a ray
Turned back upon the past?

That holy dream—that holy dream,
While all the world were chiding,
Hath cheered me as a lovely beam
A lonely spirit guiding.

What though that light, thro' storm and night,
So trembled from afar—
What could there be more purely bright
In Truth's day-star?

Мері Шеллі, “Станси”

прийди ж до мене уві сні, моя любове!
не смію більшого блаженства я просити
явись у променях зорі, моя любове,
щоби вустами на моїх повіках дотик залишити

було все так, як у легендах давніх,
любов еллінську діву навіщала,
аж та прокинулась від чар сакральних,
і всі свої надії миттю полишала

та ніжний сон нехай на очі ляже
Психеї лампа хай не загорить,
коли мені видіння уночі покаже,
як ти повторюєш обітницю в цю мить

прийди ж до мене уві сні, моя любове!
не смію більшого блаженства я просити
явись у променях зорі, моя любове,
щоби вустами на моїх повіках дотик залишити

Oh, come to me in dreams, my love!
I will not ask a dearer bliss;
Come with the starry beams, my love,
And press mine eyelids with thy kiss.

'Twas thus, as ancient fables tell,
Love visited a Grecian maid,
Till she disturbed the sacred spell,
And woke to find her hopes betrayed.

But gentle sleep shall veil my sight,
And Psyche's lamp shall darkling be,
When, in the visions of the night,
Thou dost renew thy vows to me.

Then come to me in dreams, my love,
I will not ask a dearer bliss;
Come with the starry beams, my love,
And press mine eyelids with thy kiss.

Альфред Дуглас, “Мертвий поет”

я бачив його уві сні, обличчя світле,
ще його страждання не затьмили
минулих днів, не ділені на такт, лунали
з вуст його слова, я голос цей впізнав,
під простотою благородність він ховав,
із порожнечі поставав, як подив,
доки усе погане надягало вроду
немов вбрання, що чарами розквітло

аж тут переді мною двері зачинились
я став оплакувати втрачені слова,
забуті оповіді й недосказані секрети
й усі дива, що тут назавжди залишились
й німі думки, що не озвучать їх поети
прокинувшись, я знав, що вже його нема

I dreamed of him last night, I saw his face
All radiant and unshadowed of distress,
And as of old, in music measureless,
I heard his golden voice and marked him trace
Under the common thing the hidden grace,
And conjure wonder out of emptiness,
Till mean things put on beauty like a dress
And all the world was an enchanted place.

And then methought outside a fast locked gate
I mourned the loss of unrecorded words,
Forgotten tales and mysteries half said,
Wonders that might have been articulate,
And voiceless thoughts like murdered singing birds.
And so I woke and knew that he was dead.

Вільям Шекспір, 105 сонет

ідолівірством хай мою любов не називають
не кличуть ідолом коханого мого
йому одному я пісні складаю
і прославляю я навіки лиш його

моя любове, ти такий люб'язний
сьогодні, завтра і завжди
мої вірші тому й прекрасні,
що найпостійніше в них – ти

“чарівний, добрий, щирий” – це все, що варто
знати

“чарівний, добрий, щирий” – я починаю спів
вигадую нові тобі сонети
чеснот твоїх складаючи архів

чарівність, доброта та щирість – три окремих
слова
ще досі разом не вміщалися ні в кому

Let not my love be called idolatry,
Nor my belovèd as an idol show,
Since all alike my songs and praises be
To one, of one, still such, and ever so.

Kind is my love today, tomorrow kind,
Still constant in a wondrous excellence;
Therefore my verse, to constancy confined,
One thing expressing, leaves out difference.

“Fair, kind, and true” is all my argument,
“Fair, kind, and true,” varying to other words;
And in this change is my invention spent,
Three themes in one, which wondrous scope
affords.

“Fair,” “kind,” and “true” have often lived alone,
Which three till now never kept seat in one.

Проза

Оригінальний твір: [enclosure](#)

Опис:

- Я не розумію, - дуже тихо каже Мікаса, - чому ти дозволив йому померти.

Це звучить добріше, ніж сказати «чому ти його вбив». Мікаса не добра. Вона й сама не розуміє, чому взагалі намагається підбирати слова. Леві точно не та людина, яка була б за це вдячна.

- Так, - нарешті каже Леві. Його голос хрипкий і втомлений. Мікаса вже й забула своє питання. Вона копірсається в спогадах, і згадує його збентеженим голосом Жана, занадто відверте й пряме, щоб скривдити. – Гадаю, ти би не дозволила.

—

Акермани після Шиганшини.

Мікаса знає, як виглядають мерці.

Або люди, які вмирають. Та її батько не вмирав – коли він впав на підлогу, перш ніж вона чи її мати могли востаннє на нього поглянути, він уже був мертвий. Він був надзвичайно худим, відносно високим чоловіком. Мікаса більше схожа на матір. Можливо, все було би інакше, якби її мати не була... іноземкою, якби вона виросла десь у межах Стін. Можливо тоді її інакшість була би не такою очевидною.

Іноземкою. *Іноземкою*. Саме слово вже чуже, незнайоме для її вуст та вух. Вона кілька разів прокручує його в голові, беззвучно вимовляє губами. *Іноземне*.

Умираючи, люди кричать. Вона бачила безліч разів, як солдатів зжирали заживо, як життя покидало їхні тіла, як з їхніх розтрощених грудей виривався останній стогін. На її пам'яті, люди не помирають тихо, але їх відсутність залишає світ незмінним і недоторканим. Стіни – це закритий простір існування. Її батько помер тихо. Між тим, як ніж розрізав шкіру і бризкала кров, народилася чиясь дитина. Усе змінилось. Світ ні на мить не зупинився.

Вона не думає, що Леві очікує, що світ зупиниться заради нього. І все ж, Мікаса знає, як виглядає мрець, і Леві – помирає зсередини. А люди не вмирають тихо.

Можливо, він – виключення. Якби він помер, світове серце би здригнулося, зупинилося хоч на мить. Без нього все пішло б шкереберть.

Він стоїть навпроти неї зі схрещеними руками, дивиться у вікно. Хмурить брови, стискає губи, стискає щелепу. Ймовірно, для випадкового пересічного капітан

виглядатиме неприступним і грізним, яким кадети 104 корпусу бачили його вперше. Розлюченим. Мікаса ніколи не вважала його погрозливим. І ніколи надто сильно його не поважала, і вона не випадкова пересічна.

Вона тягне за манжети сорочки. В іншій частині кімнати всі решта зайняті перемовинами з послом Хізуру. Вона та Леві – виразно, однозначно, *очевидно* єдині дві людини, відсторонені від дії. За кулісами. Персонажі, що чекали, коли їх покличуть на сцену, або які відмовились до неї долучитись. Персонажі, що пропустили свої репліки.

Леві занурений у думки; нігтями впирається у долоню, ніби у ритмі пульсу.

Вона витріщається. І не усвідомлює цього, допоки він раптово не піднімає очі, повернувшись до реальності, і вони зустрічаються поглядами, - його погляд напружений і пронизуючий, достатньо гострий, щоб заколоти, і вона здригається. Майже гикає з несподіванки, але не відвертається.

Його очі інакші, не такі, як в неї. І обличчя, і волосся. Цікаво, чи хтось колись підбирав слова, щоб прокоментувати його зовнішність, як це робили із нею.

Дивно думати про нього ось так. Мікаса блимає. Леві вже відвернувся і йде до Ханджі, підлога скрипить під його чоботами. Цей звук ледве чутно в гомоні голосів.

- Я буду назовні, - тихо сповіщає командира, і виходить з кімнати, не чекаючи на відповідь. Кіомі прослідковує за ним поглядом, і коли двері зачиняються із м'яким обережним клацанням, обертається; Мікаса швидко відвертає голову до вікна.

І думає – коли це все закінчиться, чи житиме він далі?

- Я не розумію нічого з того, що відбувається, - скаржиться Конні, або зізнається (вона ніколи не могла розрізнити, якщо чесно), коли в кімнаті лишаються лише вони. Ханджі повернулися до свого кабінету, а Леві після перемовин ніхто не бачив. Отже це знову вони вшістьох. Іноді здавалося, що вони єдині люди у світі. – Мій мозок для усього цього не створений.

Жан зачочує очі.

- Тобі нічого не треба розуміти. Ми солдати, а не дипломати. Єдині люди, які мусять бути уважними, це капітан і командир.

- Ти все ще мусиш слухати, - докірливо починає Армін, на що Саша стогне у відповідь, а Конні трагічно похнюплює головою. Арлерт хмуриться. – Та ну ви чого...

Взагалі-то, Мікаса вважає, що жоден мозок не створений для такого, і що вони всі вже давно досягли того ліміту божевілля, який їх розум і тіло взагалі можуть сприймати. Вона ледве пам'ятає, про що говорили на перемовинах, окрім її походження та причетності до нього Леві.

І причетності Ерена також. Про що Мікаса знала вже давно, хоча воно й ніколи не мало чіткої назви. *Акерман*. Вони казали це так, ніби говорили про якусь річ, екземпляр. Це її фамілія. Це її ім'я, яке ще ніколи не здавалося таким чужим. А зараз, Мікаса прокрутила його в голові так багато разів, що воно перестало звучати як слово, і тим більше як щось, що завжди їй належало.

Який же головний біль...

- Не будь дурний, - каже Ерен. Останнім часом він поводив себе доволі тихо, та Жан сказав щось таке, що його зачепило. Армін у відчаї глянув на Мікасу, ніби просячи підтримки, та вона тільки знизує плечима. – Варто бути уважними. Це важливі речі. Це... це більше не просто битва. Відтепер ми будемо займатись не тільки цим.

- Ти не віриш, що вони з усім впораються? – питає Жан, здіймаючи брови. Він махає рукою ніби у невимушеному жесті, але його плечі та шия напружені. – Вони не дожили до цього моменту просто так. Вони обидва сильні. І розумні.

Кірштейн говорить про Леві та Ханджі... Мікаса стримує зітхання; якоюсь мірою, їй би хотілось, щоб Імір була тут із ними – дівчині завжди вдавалося припинити усякі спекуляції та дурниці в таких ситуаціях. Світ не зупинився і для неї також.

- Так, звичайно, - каже Ерен, підкреслюючи очевидність сказаного Жаном. – Але... - і хмурих брови.

- Але?

Єгер вовтузиться у стільці, кусає губи і відводить очі. Він не скаже, про що думає, хоча це вже і так написано на його обличчі. По тому, як на лице Арміна тінню лягла провина, видно, що він також все зрозумів. Мікаса таки зітхає.

- Капітан Леві не в собі, - рішуче каже дівчина, дивлячись у стіл. Усі погляди спрямовуються на неї. – Командир Зої майже не говорили з ним після Шиганшини. І він виглядає так, ніби когось вб'є або знепритомніє.

- Так, - нерішуче погоджується Ерен. – Це.

На якусь мить у кімнаті запанувала тиша. Саша першою її розірвала:

- Мікаса, - звертається Браус, кусаючи губи і соваючи руками по столу. Захотілося ці руки зупинити, стиснути у своїх, так, щоб відчувати кісточки пальців. – Ти... знала?

Мікаса невпевнено вказує на свій зап'ясток із хрестом сім'ї Азумабіто, на що Саша знизує плечима, а потім задумується і хитає головою. Значить, це про інше.

- Ні, - відповідає. – Я нічого про це не знала. І знаю не більше за вас. Я би розповіла, якби знала.

- Ні, не розповіла би, - заперечує Ерен. Це звучить, як звинувачення, і Мікаса ледве помітно здригається, уникаючи його погляду.

- Можливо.

Щось дере в грудях, дряпає та стискає. Вона не може зрозуміти, про що Ерен думає останніми днями, і це зводить з розуму.

- І що це тоді значить? – розмірковує Конні, нахиливши голову вбік. – Ну, тобто, тепер зрозуміло, звідки вся ця супер сила, але... Ну, вони ще сказали щось про якусь відданість, і капітан Леві... Ви родичі?

- Можливо. Ми ще з ним про це не говорили.

Кажучи це, Мікаса пригадує ту ніч у лісі, і запах крові того чоловіка, тріскіт його кісток, його вивалене у землі тіло... Капітан був із ним дуже жорстокий. Після цього багато хто не міг дивитися Леві в очі до кінця дня.

Певно, їм таки варто поговорити. Він може знати більше. І їй варто запитати. Так, їй варто...

- Тоді Ерен – твій суверен, - як щось очевидне говорить Саша, від її слів Єгер ніяковіє. Мікаса не заперечує, але відчуває, як запалали щоки. – А суверен капітана...

- Командир, - завершує Жан. Він все ще сидить, схрестивши руки, та дивиться кудись у стіл, нахмурившись і не блимаючи. – Ервін Сміт.

Ніхто не заперечує.

- Я не розумію, - раптово випалює Кірштейн. Він нарешті блимає і здійснює погляд, очима бігає по кожному з них, ніби щось шукаючи, зупиняється на Мікасі всього на мить. Збентежено відвертається. – Я досі не можу зрозуміти. Я намагаюсь... Чому він не віддав сироватку *йому*?

- Тактичне рішення, - припускає Ерен, але це припущення мляве. Вони втрюх вже над цим розмірковували, так і не дійшовши висновку.

На таку відповідь Жан дратівливо заковчує очі. Армін намагається пояснити:

- З чисто об'єктивної, військової точки зору – це безглуздо. Я солдат. *Він* був командиром. Легендою. Успіх будь-якої місії в першу чергу залежить від низки команд, а він був *набагато* досвідченіший у стратегії. Вчинок капітана нас всіх підвів.

Ерен скалиться.

- Замовкни! Я не розумію, чому ти продовжуєш говорити цю дурню, але...

Мікаса м'яко штовхає його, і хлопець неохоче замовкає, насупившись іще більше.

- Ти забуваєш дещо, - нагадує Саша. – Я не думаю, що капітан переймався стратегією чи титанами, коли прийняв це рішення. Очевидно, що він кохав командира...

Конні мало не вдавився власною слиною, Жан здивовано роззявив рота, а очі Єгера мало не вилізли йому на лоба.

- Ні, не кохав, - заперечує він. – Що за хрінь. Ні.

- Звичайно, що кохав. Це очевидно.

Якби Мікаса не знала Браус, то подумала би, що та звучить зарозуміло.

- Ні. Що за...

- Добре, - втручається Жан, повільно розтягуючи слова, - я думаю, що починаю розуміти. Тепер, коли ти це сказала...

Армін з полегшенням видихає:

- Я радий, що ми нарешті про це говоримо. А то я вже думав, що ми всі чемно вирішили у це не лізти, що для нас не характерно. Я був трохи спантеличений...

- Що за чорт, - Конні драматично хапається за серце, його обличчя почервоніло.

- Так, - погоджується Ерен, тицяючи на нього пальцем. – Так, що за чорт?

Нічого незвичного у їх розмові не було – вони вже так обговорювали Леві колись, пліткували про своїх командирів, але Мікаса відчувала, що цього разу все інакше, гостріше, немов їхні слова загострюють лезо. Це не невинні балачки, не сороміцькі жарти Імір, щоб спровокувати Бертольда або увігнати Хісторію в фарбу. Вона ніби знову у тій кімнаті, де усі присутні витріщаються на неї своїми допитливими очима, шоковані, здивовані, захоплені.

Немов розглядають труп у труні, – ніхто з них не отримає такого поховання.

- Про них завжди були всякі плітки, - розмірковує Жан. – Але я ніколи до них не дослухався, якщо чесно. Я завжди вважав їх безглуздими.

- Хіба не командир привів його Наверх? – Конні хмуриться, повертаючись до Ерена. – Стривай-но, а хіба не ти нам про це розповів?

- Не важливо, - голосно каже той. – Це нічого не значить.

- Ти не бачив його після? – Голос Мікаси звучить тихо у порівнянні з Єгеровим. – Він навіть не рухався після того, як віддав сироватку Арміну. Він відніс тіло командира в один із будинків. Ми його годинами не могли знайти. Коли він повернувся, то виглядав виснаженим.

- Ну *звичайно* він був виснаженим. Він вирізав усіх титанів навколо.

- Не тільки це. Він був у крові з голови до ніг, але Ханджі мусили *вмовляти* його, щоб він привів себе до ладу. Він провів на варті всю ніч, а виглядав так, ніби нічого перед собою не бачив.

...

- Це нічого не доводить.

- Я не намагаюсь нічого довести. Просто кажу.

Туше.

- Що ж, - оголошує Жан, і стукає пальцем по столу. – Тепер все ще більш заплутано. Якщо він його кохав...

- ...чому тоді вбив, - закінчує Армін. Його волосся відросло, думає Мікаса. Спадає йому на обличчя довгими пасмами, як перевернуті тіні, розділяє його риси надвоє. – Особливо беручи до уваги логічніший підхід.

- Так. Точно.

- Ну добре, - Ерен здійснює обидві руки, уникаючи Мікасиних очей. – Я жодної гадки не маю, звідки ви взяли оце про закоханість, але... Армін – не поганий варіант. Ми можемо просто... погодитись щодо цього? Зі стратегічної точки зору, кожен з них мав практичне значення. Якщо вже міркувати раціонально і все таке, то Армін молодше і має безперечний потенціал. Командир був слабкий, він втратив руку і скоріше за все, якби дожив, то після Шиганшини його би відправили у відставку.

- Ерене, - стомлено каже Армін. – Це не змінює того факту, що він був найрозумнішою людиною з-поміж нас.

- Він став би тягарем.

- Для нього знайшлась би роль. Дипломатія – це не тільки битись.

Ервін кривить губами, і серце Мікаси стискається у її грудях. На мить, він більше не схожий на себе.

- Усе, - каже він, - це боротьба.

У кімнаті стало тихо. Жан та Армін обмінялись поглядами. Саша завовтузилася на лавці поряд із Конні. Ця лавка грубіша за стільці, які принесли всі інші, і не так скрипить.

- Ну, - врешті каже Жан. – Все, що я хочу сказати, це... На його місці я би віддав сироватку командирі.

- Але ти не на його місці. – Мікаса відчуває на собі погляди, і продовжує: – Можливо, він це зробив через кохання.

- Вбив його? – скептично підкреслює Ерен. – Тому що *кохав*?

- Так. – Вона підводиться з місця. – Я вже піду, - каже. – На добраніч.

Вона застає Леві на вулиці.

Вже темно. Всіяне зірками небо затягнуте хмарами, по срібному сяйві, що ховається за ними, легко знайти місяць. На подвір'ї надто світло, і вона здогадується, що місяць уповні.

Жодна з баз, підпорядкованих розвідці, не мала саду. І тому абсолютно зрозуміло, що ця будівля сконструйована для прийому гостей, аристократів та, хоча Мікаса і не може уявити, щоб при плануванні цього місця були такі очікування, іноземних послів. Тут є фонтан, і десь далі – маленький місточок. Кущі та трава акуратно підстрижені, м'які на вигляд, але дряпучі на дотик. Вуличного освітлення немає, і навіть уздовж стін ліхтарі не горять, – видно, всі вже пішли спати або поїхали звідси.

У неї вдома також був сад. Трава там була м'якою і високою, а у тіні дерев проростав рідкий на дотик мох. Там росли квіти, що приваблювали бджіл, метеликів, усіляких жуків, яких Мікаса колись раніше боялася. Її батько полював, її сім'я жила далеко від міста – далеко від взагалі будь-якого міста. Мама вирощувала овочі. У цих спогадах тепло та сонячно.

А тут – темно і холодно. Леві стоїть біля фонтану, схрестивши руки і дивлячись кудись на небо чи повз кущі. Мікаса завмирає на місці.

Він виглядає таким самотнім, стоячи тут один. В тіні, розмитий місячним сяйвом, немов примара.

Мікаса його ніколи не боялась. Він не справляв на неї приголомшливого враження ані на землі, ані у повітрі, його зовнішність її не цікавила. Та все ж вона поважала його силу волі і здатність до виживання. Мало хто так вміє. Поки що немає людини, яка б зрівнялася з ним міццю. Поки що вона – найближча.

Проте, навіть усвідомлюючи це, коли вона стоїть тут, позаду нього, на відстані, її серце вперше нерівно забилося.

Якого дідька, лунає в голові голосом Ерена. Зберись.

- Я тебе чую, - каже Леві, і Мікаса думає *Ну звичайно.* – Що сталося?

Дівчина наважується підійти. Капітан не реагує, але вона відчуває, що він зосереджений. Із фонтану розбризкується вода.

- Я не шукала вас, - пояснює.

- Добре.

Мікаса робить глибокий вдих. Її руки напружені, притиснуті до боків, і вона змушує себе їх розслабити, випрямити.

- Кенні Акерман, - вона каже. І Леві видихає.

- Думав, ти мене не шукала, - мимрить чоловік.

- Це правда.

На мить між ними пролягла тиша. Мікасі навіть здалося, що він нічого не відповів. Капітан дивиться вдалину, поза горизонт, як ніби може щось побачити повз кущі, повз огорожу, повз хмари. Холодний вітер торкається їхніх облич.

- Він виростив мене у Підземеллі. Це все, що я знав донедавна. Виявилось, що він мій дядько. Отже ми родичі.

- Ох, - відгукується Мікаса, здивована тим, що капітан взагалі заговорив, і зокрема тим, як легко він все розкажує. І тоді їй спадає на думку, що, певно, він думав про це увесь цей час, так само як і вона, що він намагався підібрати правильні слова, та зрештою не зміг зв'язати їх до купи. Нетипово для себе самого, він звучить нерішуче, але як завжди прямо. Ніхто інший так говорити не вміє.

- Про що ми вже здогадувались, - додає Леві із зітханням, - але знати про це – зовсім інша річ.

- Так.

- Ага.

Обидва замовкають, і тиша між ними неспокійна. Мікаса дивиться на капітана і помічає його темні кола під очима, схожі на синці, як ніби хтось пальцями розмазав по шкірі чорнило.

- Ви пішли з перемовин, - її слова лунають докірливо.

Леві киває.

- Не люблю, коли на мене пускають слину.

Це найпрямолінійніша заява з усіх тих, що вона коли-небудь від нього чула. Спочатку Мікаса подумала, що це він про те, як вона на нього витріщалася, але потім згадала всі ті запитання про Акерманів, зацікавленість до її власного походження, те, як Кіомі безупинно посміхалася, її пальці на своєму зап'ястку, її гордий погляд. Власницький.

- А ваш батько?..

- Ніколи не знав, хто мій батько. Тільки матір. Вона була сестрою Кенні, тому це напевне вона. Я не знаю, чи вона коли-небудь Пробудилася.

- *Пробудилася...* - повторює Мікаса.

Їхня розмова така незграбна, ніби жоден з них не впевнений, що із усім цим робити. Здається, таке має звучати якось більш важливо, офіційно.

- Вони використовували це слово, - відгукується Леві.

Що означає, що *вони* знають про них набагато більше, ніж розказали. Можливо, вони провели якесь дослідження, мають якісь книжки на цю тему – про них. Від цих думок мороз пробігає по спині. Вона ледве помітно смикає плечима.

- Треба було поговорити з тобою раніше, - зненацька каже Леві. Він все ще не дивиться у її бік, і виглядає зніяковіло, як ніби йому хотілося опинитися деінде. Капітан переминається з ноги на ногу, облизує губи. – Певно, тобі нелегко.

Як і тобі.

Вони говорять мов по відпрацьованому шаблону – її питання та його короткі прямолінійні відповіді. Тому вона не сприймає це за вибачення.

- Все нормально. Я також не знала, як про це заговорити.

Їй хочеться сказати, що *про нас говорять*. Там, нагорі, у тій кімнаті, звідки вона вийшла. Мікаса відчуває це із впевненістю, яку не може пояснити. Вони говорять про них двох. *Ми говорили про тебе*. Капітан не виглядає як людина, що таким переймається, певно, він взагалі до такого вже звик, але вона – ні.

- Я не розумію, - дуже тихо каже Мікаса, - чому ти дозволив йому померти.

Це звучить добріше, ніж сказати «чому ти його вбив». Мікаса не добра. Вона й сама не розуміє, чому взагалі намагається підбирати слова. Леві точно не та людина, яка була б за це вдячна.

Леві нарешті повертається. Бліде місячне сяйво розмиває риси його обличчя, але не може пом'якшити його ріжучий погляд.

Мертвий чоловік, думає Мікаса, дивлячись у його очі. *Він вмирає*.

І тоді вона розуміє, що зовсім не знає Леві. Вони одне одному незнайомці. І тепер, з'ясувавши, що в них одна фамілія через якийсь родинний зв'язок десь у поколіннях, якимось чином вона відчуває між ними ще більшу відстань, ніж раніше. Раніше між ними була ієрархія – капітан і солдат, а що тепер? За ці кілька хвилин він сказав більше, ніж за будь-яку їхню попередню розмову. *В тебе була сім'я*, - думає Мікаса, - *у нас обох була сім'я. Ти любив. Я люблю. І ти досі любиш*.

Хіба їхні очі схожі? Ні. Його очі дещо світліші, іншого відтінку, іншої форми, та вони зовсім не типові для мешканців у Стінах. Можливо, вони мають схожість у носі, губах – щось таке в обличчях, чого Мікаса не може назвати, не розглядаючи прискіпливо кожную рису у дзеркалі, як те відверто робила Кіомі, щойно зайшла до кімнати. Можливо, є щось таке у їхній ході, поведінці, і можливо, що вони мали здогадатися про це з самого початку; вже тільки по тому, як швидко вони стали найкращими з-поміж усіх. Вони однаково б'ються, однаково злішають. Можливо, однаково плачуть.

Невже однієї тільки любові було достатньо?

- Так, - нарешті каже Леві. Його голос хрипкий і втомлений. Мікаса вже й забула своє питання. Вона копірсається в спогадах, і згадує його збентеженим голосом Жана, занадто відверте й пряме, щоб скривдити. – Гадаю, ти би не дозволила.

У тому, як він говорить, немає злості. Можливо, мало вийти по-злому. Мікаса не впевнена, та ці слова не ранять, а Леві більше на неї не дивиться.

Чи віддала би вона сироватку Ерену? Якби це були Ерен і Армін...

Ні. Вона не може про це навіть думати. Ця думка нестерпна. Вона знає, кого має обрати, кого завжди обиратиме, будь-якою ціною. І ненавидить себе за це.

Мікаса думає запитати: чи він любив його, чи ненавидів, чи це розриває його на шматки. Чи щось всередині нього померло тоді. Чи він взагалі ще живий. Коли думає про Ервіна, чи відчуває себе пригніченим. Вона дивиться на Леві, на те, як срібний місяць торкається його блідої щоки, чіпляється за його вії... і не питає. Вбити Ерена – її би це розбило. Її би це зруйнувало. Вона не може уявити світ, у якому вона живе, а Ерен – ні. Чи Леві думав так само? Як він із цим справляється?

Це запитання безглузде. Над головою Ерена таймер. Вона відчуває, як кожна секунда, що віднімається від нього, стискає їй серце. Кожна секунда віднімається від неї. Від них.

Хіба вони не одне ціле?

- Не варто, - м'яко каже Леві, і Мікаса трохи здригається, вирвана зі своїх думок. Він на неї не дивиться, його очі знову спрямовані до неба. – Я знаю, про що ти думаєш. Не треба. Це не біле і чорне.

Його голос не тремтить, він говорить не вагаючись. Але стискає щелепу, і надто зосереджено роздивляється зорі. Його вираз обличчя... Мікаса не хоче цього бачити. Вона мовчить, бо не знає, що ще сказати. Слів нема. Вони висохли, як висихають сльози. Леві схиляє голову, він виглядає замученим, виснаженим. Мікаса також відчуває цю втому.

- Тобі варто поспати. Спи, поки можеш. Я не знаю, коли в нас ще випаде така можливість нормально відпочити.

- Добре.

Тобі теж варто, вона майже каже, але передумує. Стискає губи. Нарешті наважується піти.

Позаду не чути кроків, і коли Мікаса обертається, щоб перевірити, то бачить, що Леві не зрушив з місця. Як ніби цієї розмови не відбулося. Вона ледве його впізнає, коли він... такий.

Плащ на ньому завеликий. Дивно сидить на плечах, дивно збирається на спині. Цей розмір підходить для чоловіка у два рази більше за нього.

Мікаса відвертається. Штовхає двері і майже врізається в Ерена.

- Дідько, - каже він, і посувається. – Вибач.

- Все добре, - запевняє дівчина.

- Вже пізно.

Вона ніколи йому не зізнається, і думає, що він і сам того не помічає, коли робить це, але їй подобається, коли Ерен такий з нею наодинці. Його голос турботливий, очі м'які і рішучі. Він намагається її захистити, попри те, що вона цього не потребує. Навряд чи хто-небудь ще колись бачив його таким.

– Гадаю, Конні, Саша і Жан сплять у одній із гостьових кімнат, проте Ханджі сказали, що ми можемо повернутися на базу, якщо хочемо. Армін з нами.

Мікаса блимає очима. Вона така втомлена... І певно, це відображається в неї на обличчі.

- Давай, - рішуче каже Ерен. Він простягає руку, щоб торкнутися її плеча і допомогти зайти всередину, але зупиняється, коли бачить щось позаду неї. Виглядає так, ніби його застали за чимось таким, що йому робити не слід. Мікаса навіть не озирається, щоб перевірити, що там таке, і натомість переступає поріг і закриває за собою двері. Опинившись всередині, спирається на них, відхиляє голову назад, дивлячись на Ерена.

- Вибач, що зірвався. Ну, тоді, - він каже.

- Все гаразд.

- Я просто... Я не знаю. Мене щось... заділо, я не знаю. Вибач. Я не хотів зриватися на тобі.

У серці щемить, куточок її губ смикається у маленьку усмішку, вона хитає головою.

- Все гаразд, Ерене.

Вона йому не скаже.

Всередині тепло, Мікаса відчуває, як зігрівається. Золоте світло від свічки осяює Еренове лице, і його щоки палають життям.

Вона пригадує обличчя Леві, омите блідими променями сонця, обличчя Ханджі, коли він їм щось казав, те, як командир нахмурились, коли він вийшов з кімнати. Думає про тишу між ними, і про невпинний потік слів між нею, Арміном та Ереном. Думає про тишу як таку.

Мікаса бачила мерців і знає, що Ерен зовсім на них не схожий, але...

Леві відчував те саме, коли дивився на Ервіна? Тремтячи за нього хапаючись, за крок від того, щоб відпустити. Над обривом, на вершині стіни під потужним вітром. Серце завмирає.

Невже однієї любові достатньо, щоб вбити?

Дивлячись на неї, Ерен хмуриться, та Мікаса нічого не може зробити, щоб стерти це занепокоєння з його лица. Вона тільки хитає головою і сподівається, що завтра він про все забуде. Так було би раніше, а зараз... вона вже не впевнена.

- Ходімо відпочивати, - каже.

Леві все ще на вулиці, на холоді, під блідим місяцем. Вона задається питанням, чи хтось прийде за ним. І думає, чи варто було все-таки сказати йому також іти спати.

— Завтра довгий день.

Пісня

Нічого, окрім правди
Нічого, й тільки те, хто я є
Минуле, що лишило ганебні візерунки
Речі, які досі не збагну

Я намагалась із цим боротись,
Серце боліло і розривалось,
Не знаю, навіщо постійно брехала і не
довіряла тобі.

Я розбиваюсь на шматочки, пізно йти назад,
Але тепер красу я бачу в цих уламках скла,
І шрами після них засяють в темряві,
Мій голос без брехні, він тепер звучить так.

Навіщо маскувати було свої кольори,
Коли могла торкнутись світла замість
темряви?
Відкрию, що в душі, про що мовчали ми
Наш спів гармонії, він тепер звучить так.

Ми розбиваєм тишу, встаємо сміливо,
Кричати що є сили: "Ти не один!"
І кожному свій демон нашіптує оману,
Але насправді жоден з нас не сам.

Так, ми боялись, і ми брехали,
Ми не герої, а лише вцілілі.
Ми мрієм та б'ємся,
Втомились брехати
Та хоч у вогонь йди,
Я тут, на твоїй стороні.

[приспів]

Мій голос без брехні — він тепер звучить так.

Nothing but the truth now
Nothing but the proof of what I am
The worst of what I came from, patterns I'm ashamed
of
Things that even I don't understand

I tried to fix it, I tried to fight it
My head was twisted, my heart divided
My lies all collided, I don't know why
I didn't trust you to be on my side

I broke into a million pieces, and I can't go back
But now I'm seeing all the beauty in the broken glass
The scars are part of me, darkness and harmony
My voice without the lies, this is what it sounds like

Why did I cover up the colors stuck inside my head?
I should've let the jagged edges meet the light instead
Show me what's underneath, I'll find your harmony
The song we couldn't write, this is what it sounds like

We're shattering the silence, we're rising, defiant
Shouting in the quiet, "You're not alone"
We listened to the demons, we let them get between us
But none of us are out here on our own

So we were cowards, so we were liars
So we're not heroes, we're still survivors
The dreamers, the fighters,
no lying, I'm tired
But dive in the fire,
and I'll be right here by your side

[chorus]

My voice without the lies, this is what it sounds like

Сміливий і без меж, він тепер звучить так.

І після усього, що з нами трапилось,
Світло і темрява разом зазвучать так.

Fearless and undefined, this is what it sounds like

Truth after all this time, our voices all combined
When darkness meets the light, this is what it sounds
like